

1985 (soavtorstvo, uredništvo)

Postojna, podoba od trga do mesta. V: Ljudje in kraji ob Pivki 2. Postojna 1985, str. 90–120 (Skupaj z J. Kosom)

Ljubljana z okolico v luči jožefinskih deželnih merenj, Arhivi 8/1985, št. 1–2, str. 91–94

Karta Evrope miru, Arhivi 8/1985, št. 1–2, str. 94–95 (Skupaj z R. Savnikom)

Zgodovina, organizacija in arhivski fondi v Sloveniji, Arhivi 8/1985, št. 1–2, str. 83–86

Poročilo o kulturni izmenjavi z Italijo v času od 1. – 7. oktobra 1985, Arhivi 8/1985, št. 1–2, str. 128–129 (Skupaj z M. Jaraj)

Plovba po Savi v 18. stoletju, ZČ 40/1986, št. 3, str. 233–268

Lokev v sedemdesetih letih 16. stoletja. V: Lokov skozi čas, Ljubljana 1987, str. 62–66

Lokev v opisu in na karti iz druge polovice 18. stoletja, V: Lokov skozi čas, Ljubljana 1987, str. 67–68

Arhiv SR Slovenije, Enciklopedija Slovenije 1, Ljubljana 1987, str. 119

Barbo – Waxenstein, Enciklopedija Slovenije 1, Ljubljana 1987, str. 185–186

Breckerfeld Franc Anton, Enciklopedija Slovenije 1, Ljubljana 1987, str. 363

Notranjeavstrijska centralna oblastva in uprava notranjeavstrijskih dežel do srede 18. stoletja. V: Priročniki in karte o organizacijski strukturi do 1918. Veröffentlichungen des Steiermärkischen Landesarchives, Bd. 15, Graz–Klagenfurt–Ljubljana–Gorizia–Trieste 1988, str. 64–75 (sodelovanje)

Erberg Janez Danijel, Enciklopedija Slovenije 3, 1989, str. 55–56

Erbergi, plemiška družina, Enciklopedija Slovenije 3, 1989, str. 54–55

Gruber Gabrijel, Enciklopedija Slovenije 3, 1989, str. 400

Golia Modest Ludvik, Enciklopedija Slovenije 3, 1989, str. 259

Družba za kmetijstvo in koristne umetnosti v Ljubljani 1767–1787, Slovenci v letu 1789, Ljubljana 1989, str. 89–93

Majda Smole – sedemdesetletnica, ZČ 43. 2. zv., Ljubljana 1989, str. 271–272

grafije vpisal kot B predmet filozofijo. Študij je zaključil jeseni 1952.

Kot službeno kariero si je v začetku zastavil kot prosvetni delavec in to v svojstvu srednješolskega profesorja in sicer na taki šoli kot so bile nekdanje gimnazije. Bil je za stroko vnet, kot samouk se je posvetil učenju svetovnih jezikov, saj zaradi časa, v katerem je teklo njegovo šolanje, razen v nemščini, ni imel sklenjenega pouka v gimnaziji za noben drug jezik. S študijem domače in tuje literature si je pridobil znanja za kvalitetno poučevanje obeli predmetov, na raziskovalno delo takrat še ni resni mislil. Najprej je bil nastavljen na nižjo gimnazijo v Mariboru. Že proti koncu prvega leta poučevanja se mu je ponudila možnost delovnega mesta v mariborskem arhivu, ki je bil v začetku leta 1952 ponovno osamosvojen. Antoša Leskovec je to ponujeno delovno mesto sprejel in takoj odšel na drugi višji arhivski tečaj v Beograd, ki je bil namenjen pripravnikom arhivistom iz vse Jugoslavije (z izjemo Hrvatske). Tečaj se je zaradi organizacijskih sprememb zaključil že po prvem semestru. Antoša Leskovec je nato opravil arhivsko prakso v obel Ljubljanskih arhivih in v Državnem arhivu Hrvatske v Zagrebu. Nato je odslužil še vojaški rok, tako da je v mariborskem arhivu začel z delom šele 1955 leta in to le delno, ker je nekaj ur tedensko še poučeval na šoli, na kateri je nastopil službo po končanem študiju. Z letom 1957 je bil redno nastavljen v tedanjem državnem arhivu LRS, podružnica Maribor. Od leta 1960 – 1969 je ob svojem rednem službovanju poučeval občo zgodovino do oktobrske revolucije na takrat nastali Pedagoški akademiji v Mariboru. Jeseni 1969 se je redno zaposlil na Pedagoški akademiji v Mariboru, vendar se je jeseni 1973 vrnil v arhiv.

V mariborskem arhivu je bil po letu 1962 skoraj ves čas namestnik oziroma pomočnik ravnatelja, večkrat tudi vršilec dolžnosti, od 1973 pa do danes tudi v funkciji namestnika ravnatelja. Njegovo strokovno delo je bilo v začetku usmerjeno na gradivo nastalo pred l. 1850 in fond Občina Maribor. Po vrnitvi s Pedagoške akademije v arhiv je prevzel v strokovno obdelavo fonde uprave po l. 1850 in gospodarstva vse do jeseni 1976, ko je bil formiran poseben oddelek gospodarstva. Danes oskrbuje fonde uprave celotnega teritorija mariborskega arhiva, nastalih po letu 1850.

Med urejevalnimi deli naj omenimo samo njegove popise, stare zemljiške knjige (nad 2000 enot), popise fonda gospodarstva Konjice – Oplotnica, inventarje fondov Mestna občina Maribor, Veliki župan mesta Maribor t. j. okupatorjeva občina Maribor in Pooblaščenec šefa civilne uprave za vprašanje dela.

Njegove objave so veliki meri v zvezi z arhivsko stroko, predvsem tudi opisi razvoja mariborskega arhiva (Mariborski arhiv in nekateri njegovi problemi, Arhivist X 1960, Mariborski arhiv in ustvarjalci gradiva, Sodobni arhivi 1983, o razvoju arhiva od osvoboditve dalje v publikaciji 50 let Pokrajinskega arhiva v Mariboru, 1983, Franjo Baš in mariborski arhiv ČZN 5 – 40, 1969 itd.).

Kot strokovni delavec mariborskega arhiva, katerega območje pristojnosti je bilo do prevrata l. 1918/19 tudi del dveh avstrijskih dežel (Štajerska, Koroška) in dveh ogrskih županij (Železna, Zala), je aktivno sodeloval pri začetnem delu za izvajanje arhivske konvencije z Avstrijo. Pripravil je elaborat o arhivskem gradivu, nastalem na območju SR Slovenije v Štajerskem deželnem arhivu v

Antoša Leskovec – šestdesetletnik

ANTOŠA LESKOVEC je bil rojen junija 1928 v Radovljici, kot sin finančnega tajnika, slovenskega dramatika Antona Leskovca in matere, ki izvira iz Orožnove rodbine v Laškem, družine, ki je dala zgodovinarja Ignaca in geografa Franca Orožna. Po zgodnji očetovi smrti (1930), se je mati preselila k svoji materi v Maribor. Od leta 1930 je Antoša Leskovec Mariborčan. V Mariboru se je šolal, tudi med okupacijo, in končal po osvoboditvi tudi gimnazijo (l. 1947); nato se je vpisal na študijsko skupino zgodovina – geografija na filozofski fakulteti v Ljubljani. Po prvem semestru je namesto geo-

Gradcu (1959), od 1974 dalje pa je evidentiral gradivo za zgodovino Slovencev v madžarskih arhivih, predvsem v županijskih arhivih v Szombathelyu in Zalaegerszegu, a tudi gradivo za našo zgodovino v Štajerskem deželnem arhivu v Gradcu. Iz fondov, ki jih hranijo mariborski arhiv, je kot poznavalec gradiva sodeloval na razstavih, ki jih je pripravil v Mariboru ali izven njega.

V zvezi z njegovim delom v madžarskih arhivih je omeniti tekste Gradivo za zgodovino Slovencev v upravnih fondih, ki jih hranita županijska arhiva v Szombathelyu in Zalaegerszegu in Obisk pri madžarski arhivski direkciji, ki sta objavljena v Arhivih I. 1978.

Po letu 1985 je Antoša Leskovec dobil novo, nelahko delovno področje v izvršnem odboru Arhivskega centra za strokovno-telnična vprašanja, ki je nastal pri Pokrajinskem arhivu v Mariboru in je kot strokovni delavec z znanjem jezikov opravil pomembno prevajalsko nalogo v stikih Arhivskega centra z arhivskimi službami in organizacijami v inozemstvu.

Kot zgodovinar se Antoša Leskovec ukvarja predvsem z zgodovino Maribora od polovice 18. stol. dalje, prvi tak spis Pohorski gozd mariborske meščanske srenje je izšel v ČZN 3 – 38, leta 1967, kot večjo monografijo pripravlja zgodovino starejše mariborske industrije do leta 1918, doslej najboljše prispevka iz tega področja pa sta še

neobjavljena sestavka o mariborski upravi in gospodarstvu 1752 – 1941 za Zbornik zgodovine Maribora. S prispevkoma je sodeloval tudi v dveh krajevnih zbornikih: v brestaniškem (1982) je priobčil povzetek topografije rajhenburškega okraja iz leta 1810. v Ruški kroniki (1984) je izšel njegov daljši članek Iz zgodovine neagrarnih gospodarskih panog v Rušah. Iz zgodovine institucij mlajše dobe je napisal sestavek Razvoj družbenih služb po osvoboditvi.

Delal je tudi v Zgodovinskem društvu v Mariboru, bil član odbora Zgodovinskega društva za Slovenijo in Arhivskega društva Slovenije ter v začetku tudi član organizacijskega komiteja Mednarodnega kulturnozgodovinskega simpozija Modinci.

Danes je Antoša Leskovec mentor vsem arhivistom v Pokrajinskem arhivu v Mariboru, pa tudi svetovalec obiskovalcem arhiva iz mesta Maribora in njegove okolice, saj se ga drži častni vzdevek arhivar in zgodovinar mesta Maribor za čas od 1850 naprej. On je varuh pravih strokovnih odločitev v mariborskem arhivu, dober in nežen kolega ter danes najstarejši arhivski strokovni delavec v slovenskih arhivih.

Peter Pavel Klasinc